

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci žalobce: **nezl. G. O.**, zast. Mgr. Pavlem Čížinským, advokátem AK se sídlem v Praze 2, Ječná 7/548, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, nám. Hrdinů 1634/3, pošt. schránka 155/SO, ve věci žaloby proti rozhodnutí žalované ze dne 19. března 2013, čj. MV-97264-3/SO/sen-2012, t a k t o :

- I. **Rozhodnutí žalované ze dne 19. března 2013, čj. MV-97264-3/SO/sen-2012, se z r u š u j e a věc se jí v r a c í k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaná je p o v i n n a zaplatit žalobci náklady řízení v částce 6.800,- Kč k rukám jeho zástupce Mgr. Pavla Čížinského, a to do osmi dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozhodnutím žalovaná zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „prvoinstanční orgán“) ze dne 19. července 2014, čj. OAM-4333-12/PP-2012, kterým

byla zamítnuta jeho žádost o povolení k přechodnému pobytu na území České republiky.

V jeho odůvodnění žalovaná uvedla, že žalobce požádal spolu se svou matkou o povolení k přechodnému pobytu podle § 87b odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). S poukazem na ustanovení § 87b odst. 2 zákona o pobytu cizinců konstatovala, že k žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu je rodinný příslušník povinen předložit náležitosti podle § 87a odst. 2, s výjimkou náležitosti podle § 87a odst. 2 písm. b), doklad potvrzující, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie, a jde-li o cizince podle § 15a odst. 1 písm. d), také doklad potvrzující, že je nezaopatřenou osobou. Dále cizinec předloží k žádosti cestovní doklad, fotografie, doklad o zdravotním pojištění a doklad o zajištění ubytování na území. Žalobcem zákonem stanovené náležitosti předloženy nebyly, proto jej prvoinstanční orgán vyzval k odstranění nedostatků ve lhůtě 15 dnů. Ve výzvě bylo obsaženo poučení, jaké náležitosti musí žadatel o povolení k přechodnému pobytu k žádosti předložit a s odkazem na § 15a zákona o pobytu cizinců bylo uvedeno i poučení o tom, koho lze za rodinného příslušníka občana Evropské unie považovat.

Žalovaná dále konstatovala, že se žádostí žalobce o povolení k přechodnému pobytu byl předložen i oddací list jeho babičky, která uzavřela manželství s občanem České republiky Z. S. Dle žalované však nebyl předložen doklad osvědčující skutečnost, že žalobce je rodinným příslušníkem občana Evropské unie, na základě něhož by mu mohlo být vydáno povolení k přechodnému pobytu. Ten žádal o vydání povolení k přechodnému pobytu jako rodinný příslušník občana Evropské unie podle § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců, dle něhož se ustanovení tohoto zákona, týkající se rodinného příslušníka občana Evropské unie, obdobně použijí i na cizince, který hodnověrným způsobem prokáže, že má s občanem Evropské unie trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému a žije s ním ve společné domácnosti.

Žalovaná poznamenala, že uvedené ustanovení § 15a odst. 3 písm. b) cit. zákona reaguje na článek 3 odst. 2 písm. b) Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. 4. 2004, podle něhož členský stát usnadňuje v souladu s vnitrostátními předpisy vstup a pobyt „partnerovi, se kterým má občan Unie řádně doložený trvalý vztah“. Žalovaná dále citovala článek 2 bodu 2 zmíněné směrnice, v němž je vysvětleno, kdo se rozumí „rodinným příslušníkem“, a článek 3 téže směrnice, ve kterém jsou pak uvedeny oprávněné osoby. Pokud jde o interpretaci ustanovení § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců, žalovaná současně poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2010, čj. 5 As 6/2010-63, z něhož mimo jiné citovala, že „vztah obdobný vztahu rodinnému musí být definován tak úzce, jak je definován vztah rodinný, musí se proto jednat o vztahy analogické vztahům mezi rodinnými příslušníky. Za vztah rodinný je bezesporu považován vztah rodiče – děti, prarodiče - děti... Za vztah rodinný však Směrnice, ale ani vnitrostátní předpis, přihlédneme-li nadto i k čl. 37 Směrnice, nepovažuje vztah, který má s občanem Evropské unie, resp. České republiky, cizinka v projednávané věci (vztah sestřenice - bratranec). Za rodinného příslušníka občana

Evropské unie se rozumí jeho: a) manžel, b) rodič, jde-li o občana Evropské unie mladšího 21 let, kterého vyživuje a se kterým žije ve společné domácnosti, c) dítě mladší 21 let nebo takové dítě manžela občana Evropské unie a d) nezaopatřený přímý příbuzný ve vzestupné nebo sestupné linii nebo takový příbuzný manžela občana Evropské unie. Za rodinného příslušníka, tudíž ani za vztah rodinný není považován vztah bratr – sestra, tím méně lze potom za takový vztah, resp. vztah obdobný vztahu rodinnému, považovat vztah bratranec – sestřenice.“

Žalovaná uzavřela, že v posuzovaném případě bylo postavení rodinného příslušníka občana Evropské unie uplatňováno z titulu sdílení společné domácnosti se Z. S., který je manželem babičky žalobce. Tato kategorie vztahu však není rodinným vztahem zakládajícím postavení rodinného příslušníka občana Evropské unie ve smyslu Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES a zákona o pobytu cizinců, přičemž tento status nemůže být s ohledem na výše uvedenou argumentaci přiznán ani v případě vztahu obdobnému takovému vztahu rodinnému. K tomu žalovaná podotkla, že k nezletilému má vyživovací povinnost matka, která je za nezletilého zodpovědná. Vzhledem k tomu, že v případě žalobce nebyla naplněna podmínka existence vztahu, který by bylo možno považovat za vztah obdobný vztahu rodinnému, bylo dle žalované bezpředmětné zabývat se tím, zda sdílí společnou domácnost s občanem Evropské unie či nikoli.

Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání zákonnosti napadeného rozhodnutí a navrhl jeho zrušení a vrácení věci žalované k dalšímu řízení. Nezákonnost spatřuje v nedostatečném zjištění skutkového stavu, v jeho nepřezkoumatelnosti a chybném právním posouzení věci.

Žalobce uvedl, že je občanem Mongolska narozeným v České republice v roce 2005 a žije zde se svou matkou O. B. (občankou Mongolska), se svou babičkou D. S. (občankou Mongolska) a jejím manželem Z. S. (občanem České republiky). Dne 30. 3. 2012 se svou matkou podal žádost o povolení k přechodnému pobytu jako rodinný příslušník manžela své babičky Z. S.. Žádost však byla zamítnuta s odůvodněním, že nesplňují žádné z kritérií rodinného příslušníka dle § 15a zákona o pobytu cizinců.

K výtce žalovaného, že nepředložil doklad o splnění podmínky dle § 15a odst. 3 zákona o pobytu cizinců, uvedl, že v případě rodinné vazby dle zmíněného ustanovení žádný jednoznačný doklad typu rodného listu nebo oddacího listu neexistuje. Požadované skutečnosti lze prokázat jen kombinací různých důkazních prostředků, zejména svědeckých, popř. účastnických, výpovědí, které ostatně správní orgán provedl. Má proto zato, že mu nemůže být vytýkáno nepředložení důkazů, neboť skutečným důvodem zamítnutí žádosti bylo právní posouzení provedených důkazů správním orgánem. Ke svému závěru však prvoinstanční orgán neshromáždil dostatek důkazů, zejména nezkoumal míru, v jaké se na jeho výživě podílí jeho matka a v jaké je vyživován manželem babičky. Žalovaný se pouze spokojil s tím, že matka žalobce prohlásila, že vůči němu vyživovací povinnost plní.

Dle žalobce je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, protože se žalovaný nevypořádal s jeho odvolacími námitkami. Z rozhodnutí nelze seznat, jakými úvahami byl žalovaný veden ohledně jednotlivých kategorií rodinných vztahů dle § 15a zákona o pobytu cizinců, přičemž žalobce uplatnil celkem tři důvody, a to dle odstavce

prvého písm. d), odstavce 3 písm. a) bodu 2 a písm. b) zmíněného ustanovení. Žalovaný pouze zmínil, že matka žalobce má vůči němu vyživovací povinnost, z čehož dle názoru žalobce nevyplývá, že by nemohl být vyživován Zdeňkem Svobodou. Žalovaný se nevyjádřil ani k otázce, zda dítě, které ještě nenavštěvuje školu, může být považováno za nezaopatřené ve smyslu ustanovení § 15 odst. 1 a 2 zákona o pobytu cizinců. Žalobce vyslovil názor, že v tomto řízení je další důležitou stěžejní otázkou to, zda je jeho matka výdělečně činná, resp. co znamená být „výdělečně činný“ ve smyslu ustanovení § 15a odst. 3 písm. a) bodu 2 zákona o pobytu cizinců, jak velká míra vlastní výdělečné činnosti je zapotřebí, aby bylo o určité osobě možno prohlásit, že tato není vyživovaná, o jak dlouhou dobu vyživování se musí jednat, aby bylo možno tvrdit, že určitá osoba je vyživovaná a v jaké míře musí plnit vyživovací povinnost matka, aby nebylo možno říci, že žalobce je vyživován manželem své babičky. Pokud matka žalobce nebude moci v budoucnu pracovat, zda lze o ní z důvodu, že pracovala v minulosti, prohlásit, že ona žalobce vyživovala a že on tudíž nemůže splňovat hypotézu ustanovení § 15a odst. 3 písm. a) bodu 2 zákona o pobytu cizinců. Ohledně žádné z těchto otázek žalovaný nevedl žádnou úvahu, čímž je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné.

Závěr žalovaného, že v případě žalobce nejde o kategorii rodinného vztahu zakládajícího postavení rodinného příslušníka občana Evropské unie, lze dle žalobce interpretovat tak, že vztah mezi vnukem a manželem jeho babičky není vztahem rodinným, ba dokonce že nemůže být ani vztahem obdobným vztahu rodinnému ve smyslu § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců, a že tedy není třeba provádět žádné další dokazování. S takovým posouzením věci však dle jeho názoru nelze souhlasit, neboť vztah mezi vnukem a manželem jeho babičky je vztahem dle § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, tj. nezaopatřený přímý příbuzný v sestupné linii manžela občana EU, přičemž záleží pouze na tom, zda je splněno kritérium vyživovanosti a nezaopatřenosti. Tyto skutečnosti je však třeba zjistit dokazováním.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný zopakoval argumentaci uvedenou v odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), bez nařízení jednání v souladu s jeho ustanovením § 51 odst. 1. Po prostudování předloženého správního spisu dospěl soud k následujícím zjištěním a právním závěrům, přičemž žalobu shledal důvodnou.

Z předloženého správního spisu vyplynulo, že dne 30. 3. 2012 podala matka žalobce za svou osobu i za svého nez. syna žádost o povolení k přechodnému pobytu podle § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců, v níž jako důvod uvedla, že jsou rodinnými příslušníky občana Evropské unie Z. S., a to dle § 15a odst. 1 písm. d) a odst. 3 písm. a) bodu 2 a písm. b) zákona o pobytu cizinců. Výzvou ze dne 13. 4. 2012 prvoinstanční orgán žalobce vyzval k odstranění vad žádosti, v níž uvedl, že je nutné doložit řádně vyplněný formulář, originál platného cestovního dokladu, fotografie, doklad o zdravotním pojištění na území České republiky, doklad o zajištění ubytování a originál nebo úředně ověřenou fotokopii dokladu potvrzujícího, že je rodinným příslušníkem občana EU, k čemuž podrobně citoval znění ustanovení §

15a zákona o pobytu cizinců. Následně po zhodnocení předložených listin prvoinstanční orgán dne 19. července 2012 žádost žalobce zamítl s odůvodněním, že ho nelze považovat za rodinného příslušníka občana Evropské unie podle § 15a zákona o pobytu cizinců a nesplňuje tak podmínky pro udělení povolení k přechodnému pobytu podle § 87b odst. 1 téhož zákona. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, které žalovaná zamítla žalobou napadeným rozhodnutím

Ve správním spise je kromě dokumentů týkajících se osoby žalobce a jeho matky založen i oddací list babičky žalobce, z něhož je zřejmé, že dne 25. 2. 2011 uzavřela manželství s občanem České republiky Z. S.. Z dalších pro posouzení věci relevantních listin správní spis obsahuje protokol o výsledku matky žalobce ze dne 28. 6. 2012 a protokol o výsledku svědka Z. S. z téhož dne 28. 6. 2012.

Ve smyslu ustanovení § 15a odst. 1 zákona o pobytu cizinců se rodinným příslušníkem občana Evropské unie pro účely tohoto zákona rozumí jeho a) manžel, b) rodič, jde-li o občana Evropské unie mladšího 21 let, kterého vyživuje a se kterým žije ve společné domácnosti, c) dítě mladší 21 let nebo takové dítě manžela občana Evropské unie a d) nezaopatřený přímý příbuzný ve vzestupné nebo sestupné linii nebo takový příbuzný manžela občana Evropské unie. Odstavec druhý cit. ustanovení obsahuje definici nezaopatřené osoby podle odstavce 1 písm. d): za takovou osobu se považuje občanem Evropské unie nebo jeho manželem vyživovaný cizinec, který a) se nejdéle do 26 let věku soustavně připravuje na budoucí povolání, b) se nemůže soustavně připravovat na budoucí povolání nebo vykonávat výdělečnou činnost pro nemoc nebo úraz, anebo c) z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopen vykonávat soustavnou výdělečnou činnost.

Dle odstavce 3 zákona o pobytu cizinců se ustanovení tohoto zákona, týkající se rodinného příslušníka občana Evropské unie, obdobně použijí i na cizince, který hodnověrným způsobem doloží, že:

- a) je příbuzným občana Evropské unie neuvedeným v odstavci 1, pokud
 1. ve státě, jehož je občanem, nebo ve státě, ve kterém měl povolen trvalý či dlouhodobý pobyt, žil s občanem Evropské unie ve společné domácnosti,
 2. je občanem Evropské unie vyživovaný, nebo
 3. se o sebe z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nedokáže sám postarat bez osobní péče občana Evropské unie, anebo
- b) má s občanem Evropské unie trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému a žije s ním ve společné domácnosti.

Citovaný odstavec třetí ustanovení § 15a zákona o pobytu cizinců tak rozšiřuje kategorii rodinných příslušníků i na jiné osoby, tj. na ty příbuzné občana Evropské unie, které s ním žily ve společné domácnosti nebo které jsou odkázány na výživu nebo osobní péči občana Evropské unie ze zdravotních důvodů, jakož i na ty osoby, které mají s občanem Evropské unie trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému a žijí s ním ve společné domácnosti. Zákonodárce kategorii rodinného příslušníka takto rozšířil v návaznosti na tzv. „oprávněné osoby“, jak je vymezuje Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. dubna 2004 (dále jen

„Směrnice“). Ta ve svém článku 3. bodu 1. uvádí, že se vztahuje na všechny občany Unie, kteří se stěhují do jiného členského státu, než jehož jsou státními příslušníky, nebo v takovém členském státě pobývají, a na jejich rodinné příslušníky ve smyslu čl. 2 bodu 2, kteří je doprovázejí nebo následují. Bod 2 téhož článku 3 pak stanoví, že aniž je dotčeno právo volného pohybu a pobytu dotýčných osob, které tyto osoby již případně mají, usnadňuje hostitelský členský stát v souladu se svými vnitrostátními předpisy vstup a pobyt těchto osob: a) všech ostatních rodinných příslušníků bez ohledu na jejich státní příslušnost, kteří nejsou zahrnuti v definici rodinného příslušníka ve smyslu čl. 2 bodu 2 a kteří jsou v zemi, z níž pocházejí, osobami vyživovanými občanem Unie s primárním právem pobytu nebo členy jeho domácnosti nebo u kterých vážné zdravotní důvody naléhavě vyžadují osobní péči tohoto občana Unie o ně; b) partnera, se kterým má občan Unie řádně doložený trvalý vztah.

Pro účely Směrnice je vymezen pojem „rodinný příslušník“ v čl. 2 bod 2 tak, že se jím rozumí: a) manžel nebo manželka; b) partner, se kterým občan Unie uzavřel registrované partnerství na základě právních předpisů členského státu, zachází-li právní řád hostitelského členského státu s registrovaným partnerstvím jako s manželstvím, v souladu s podmínkami stanovenými souvisejícími právními předpisy hostitelského členského státu; c) potomci v přímé linii, kteří jsou mladší 21 let nebo jsou vyživovanými osobami, a takoví potomci manžela či manželky nebo partnera či partnerky stanovení v písmenu b/; d) předci v přímé linii, kteří jsou vyživovanými osobami, a takoví předci manžela či manželky nebo partnera či partnerky stanovení v písmenu b).

Mezi účastníky není sporné, že žalobce nesplňuje kategorii rodinného příslušníka dle odst. 1 zákona o pobytu cizinců, neboť u něho není dán přímý příbuzenský poměr. Spornou je otázka, zda je či není osobou, která splňuje podmínky ustanovení § 15a zákona o pobytu cizinců. Žalobce odvozuje toto své postavení od skutečnosti, že vztah mezi vnukem a manželem jeho babičky je vztahem ve smyslu ustanovení § 15 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, tj. že je nezaopatřeným přímým příbuzným v sestupné linii manžela občana Evropské unie, když dle jeho názoru záleží pouze na tom, zda splňuje kritérium vyživovanosti a nezaopatřenosti. V úvahu přichází i vztah obdobný vztahu rodinnému dle § 15a odst. 3 písm. b) téhož zákona.

Krajský soud předně připomíná, že při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 74 s. ř. s.), a to přesto, že je mu v souvislosti se žádostí o osvobození od soudních poplatků známo, že se od té doby situace matky žalobce ohledně zaměstnání změnila. Nesdílí proto názor žalobce, že ke dni rozhodnutí správního orgánu splňoval kritéria „nezaopatřenosti a vyživovanosti občanem Evropské Unie“ pro aplikaci ustanovení § 15a odst. 1 písm. d) a 2 nebo odst. 3 písm. a) bodu 2 zákona o pobytu cizinců, a to z toho důvodu, že jeho matka, která má jako rodič prioritní vyživovací povinnost ke svému nezletilému dítěti, do protokolu dne 28. 6. 2012 prohlásila, že je zaměstnána u firmy TRW ve Staré Boleslavi, kde pracuje ve třísměnném provozu 8 hodin denně, přičemž její výdělek činí cca 10 tisíc Kč měsíčně. Přestože zmíněný příjem není nikterak vysoký, zcela jednoznačně přesahuje životní minimum ve vztahu k její osobě a malému nezletilému dítěti. Polemika žalobce o tom, co znamená „být

výdělečně činný“, není za dané situace na místě. Bezpochyby to znamená mít zaměstnání a nelze vést pouze hypotetické úvahy o tom, co může nebo nemůže nastat v budoucnu, zda přispívá na jeho výživu i další osoba, byť nemá takovou povinnost a nemusela by. Nelze žalovanému vytýkat, že nevedl žádné další dokazování ohledně zaměstnání matky žalobce, neboť jestliže sama správnímu orgánu uvedla základní údaje potřebné pro posouzení její pracovní situace, sociálních podmínek a možnosti uspokojovat základní potřeby, další šetření by bylo nadbytečné. Navíc i svědek Z. S. potvrdil, že matka žalobce ze svého výdělku něco platí na ubytovně a že jemu a manželce (tj. babičce žalobce) rovněž přispívá na bydlení. V tomto směru tedy není napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, jak namítal žalobce.

Krajský soud se však neztotožnil ani se závěrem žalovaného (a před ním i prvostupňového orgánu), že v případě žalobce nebyla naplněna podmínka existence vztahu, který by bylo možno považovat za vztah obdobný vztahu rodinnému ve smyslu ustanovení § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců, a proto že pak bylo bezpředmětné zabývat se tím, zda sdílí společnou domácnost s občanem Evropské unie.

Žalovaný se při svém hodnocení opíral o závěry uvedené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2010, čj. 5 As 6/2010-63, v němž tento soud posuzoval aplikaci ustanovení § 15a odst. 4 písm. b) zákona o pobytu cizinců, jehož znění bylo po novelizaci provedené zákonem č. 427/2010 Sb. podřazeno právě pod § 15a odst. 3 písm. b) téhož zákona. Vyslovil názor, že vztah obdobný vztahu rodinnému musí být definován tak úzce, jak je definován vztah rodinný a musí se proto jednat o vztahy analogické vztahům mezi rodinnými příslušníky tak, jak je zákon v souladu se Směrnicí vymezuje. Jak ze zmíněného rozsudku citoval a zdůraznil žalovaný, za rodinného příslušníka, tudíž ani za vztah rodinný není považován vztah bratr - sestra, tím méně lze potom za takový vztah, resp. vztah obdobný vztahu rodinnému, považovat vztah bratranec - sestřenice. Nejvyšší správní soud rovněž konstatoval, že za vztah rodinný je bezesporu považován vztah rodiče - děti, prarodiče - děti. Ohledně posuzování vztahů obdobných vztahům rodinným připustil, že existují-li mezi určitými osobami, které mezi sebou mají určitou dlouhodobou úzkou citovou a jinou vazbu, lze takové vztahy přirovnat ke vztahu např. rodiče - děti, prarodiče - vnuci.

Krajský soud má tedy zato, že v nyní projednávané věci je nutno posoudit, a to na základě provedení příslušného dokazování (místním šetřením, výslechy svědků apod.), zda mezi žalobcem a manželem jeho babičky je určitá dlouhodobá úzká citová a jiná vazba, na základě níž lze jejich vztah přirovnat ke vztahu prarodič – dítě (v tomto případě ke vztahu dědeček – vnuk), tj. zda lze vztah mezi těmito osobami považovat za vztah obdobný vztahu rodinnému. Pokud by bylo tomu tak bylo, bylo by dále nutno ověřit existenci jejich společné domácnosti, protože předmětné ustanovení § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců obsahuje dvě podmínky, tj. kromě toho, že cizinec žije s občanem Evropské unie ve vztahu obdobném vztahu rodinnému, musí s ním žít ve společné domácnosti. Obě podmínky přitom musejí být splněny současně. Pojem společné domácnosti nelze přitom ztotožňovat pouze se společným bydlením na stejné adrese.

S ohledem na shora popsanou situaci žalobce ke dni rozhodování správních orgánů nutno uzavřít, že splnění kritérií pro aplikaci ustanovení § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců nebylo v jeho případě řádně posouzeno. Proto krajský soud zrušil napadené rozhodnutí pro nezákonnost a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení v souladu s ustanovením § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s. V dalším řízení bude žalovaný vázán právním názorem soudu v tomto rozsudku vysloveným (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Dlužno poznamenat, že pokud v mezidobí došlo ke změně v poměrech žalobce, resp. jeho matky, správní orgány musí zhodnotit aktuální stav ke dni svého rozhodování.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobkyně byla ve věci úspěšná, krajský soud jí proto přiznal náhradu nákladů řízení spočívajících v náhradě nákladů právní služby poskytnuté advokátem za 2 úkony po 3.100,- Kč včetně paušální náhrady hotových výdajů po 300,- Kč (§ 9 odst. 3 písm. f/ a § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb.), tj. celkem 6.800,- Kč. Od placení soudního poplatku byla osvobozena. Krajský soud uložil takto vyčíslené náklady zaplatit k rukám zástupce žalobkyně, neboť jde o advokáta (§ 64 s. ř. s. a § 149 odst. 1 o. s. ř.).

P o u č e n í :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 20. června 2014

JUDr. Jan Rutsch, v.r.
předseda senátu